

хавци срещу най-силния напоръ. Ген. Ганецкий ги посрещналъ, поздравилъ ги и извикалъ:

— Братци: осъмъ наши орджия сж въ ржцѣтѣ на турцитѣ, азъ искамъ, щото, тѣзи орджия да се отнематъ отъ тѣхъ!

— Ще ги отнемемъ ваше превъсходителство, громко отговорили войницѣтѣ.

— Отнемете, братци! помнете чие име носите!

Тия думи произвели своето впечатление. Астраханский полкъ съ бръзи и живи крачки потеглилъ напредъ во главѣ на своя командиръ полк. Крюкова и ген. Квитницкий.

Наскоро Ганецкий забелѣжилъ настроението на турцитѣ за пробивание пътъ къмъ Дунава и съ тѣзи цѣль, тѣ напирали най-много на лѣвий флангъ на сибирцитѣ, които изгубили почти всичкитѣ си офицери, а като имъ пристигнала помощъ, турцитѣ били посрещнати съ такъвъ силенъ огънь, щото веднага напустнали лѣвий флангъ и усилията си съсредоточили въ центра на главната позиция. Ганецкий всичкото врѣме прекарвалъ между войската на първата линия и ободрявалъ я.

Между това 7 турски орджия приближили руската позиция, бомбитѣ летѣли и пукали се предъ окопитѣ на двѣтѣ руски линии.

Раненитѣ руси непрекъснато пристигали на носилки, пѣши и пълзешкомъ на пункта за превръзване.

Въ ч. около 11, тамъ гдѣто стоялъ Ганецкий раздало се „ура“, което зашумѣло още повече. То било произведено отъ астраханцитѣ и фанаторийцитѣ, които си припомнили юначеството на своитѣ дѣди, хвърлили се върху турцитѣ съ щикове на „ура“ прогонили ги изъ окопитѣ, взели обратно 8-тѣ свои орджия и 7 турски, а Егоръ Ждановъ убилъ на мѣсто трима турци и отнелъ едно знаме.

Слѣдъ това руситѣ ако и да считали че побѣдата клони на тѣхна страна, нѣ турцитѣ съ оттегляването си пакъ открили артилерийски огънь, който се разгорещилъ и отъ двѣтѣ страни съ голѣмо ожесточение. Турскитѣ гранати се трѣкаляли между руската войска и постоянно завличали войницѣтѣ. Сж щото ставало и въ турския станъ. Въ това врѣме Османъ паша билъ легко раненъ въ крака а коня му убитъ. Обаче, между многочисленната негова армия като молния се прѣсналъ слухътъ, че Османъ паша е убитъ и не е вече между живитѣ.